
Rolnummers 195 - 197

A R R E S T

Arrest nr.
van 7 februari 1991

Inzake : de beroepen tot gedeeltelijke of gehele vernietiging van de artikelen 3, 10 en 11 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving, ingesteld door de Franse Gemeenschapsexecutieve en de Vlaamse Executieve.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters J. DELVA en I. PETRY
en de rechters D. ANDRE, F. DEBAEDTS, K. BLANCKAERT,
L. FRANCOIS en P. MARTENS,
bijgestaan door de griffier J. VAN DER ZWALMEN,
onder voorzitterschap van voorzitter I. PETRY,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

*

*

I. ONDERWERP VAN DE VORDERING

Bij verzoekschrift van 8 juni 1990, aan het Hof gericht bij op dezelfde dag ter post aangetekende brief, vordert de Franse Gemeenschapsexecutieve de vernietiging van de artikelen 3, 10, tweede lid, en 11 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving alsmede de andere bepalingen van die wet in zoverre zij onlosmakelijk met de voormelde artikelen zijn verbonden en door dezelfde bevoegdheidsoverschrijdingen zijn aangetast. Die zaak is ingeschreven onder het nr. 195 van de rol.

Bij verzoekschrift van 14 juni 1990, aan het Hof gericht bij op dezelfde dag ter post aangetekende brief, vordert de Vlaamse Executieve de vernietiging van de artikelen 3, 10 en 11 van de voormelde wet van 30 juli 1979, in zoverre die bepalingen zien op de radio-omroep en de televisie. Die zaak is ingeschreven onder het nr. 197 van de rol.

II. DE RECHTSPLEGING

1. De zaak nr. 195

Bij beschikking van 11 juni 1990 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers D. ANDRE en F. DEBAEDTS hebben op 15 juni 1990 geoordeeld dat er geen aanleiding was ten deze de artikelen 71 en volgende

van de voormelde organieke bijzondere wet op het Hof toe te passen.

2. De zaak nr. 197

Bij beschikking van 5 juli 1990 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers I. PETRY en L. DE GREVE hebben op 27 juni 1990 geoordeeld dat er geen aanleiding was ten deze de artikelen 71 en volgende van de organieke wet op het Hof, toe te passen.

3. De zaken nummers 195 en 197

Bij beschikking van 5 juli 1990 heeft het Hof de zaken samengevoegd.

Uit hoofde van artikel 100 van de organieke wet op het Hof worden samengevoegde zaken onderzocht door de zetel waarbij de eerste zaak is aanhangig gemaakt, en zijn de rechters-verslaggevers degenen die, overeenkomstig artikel 68, zijn aangewezen voor de eerste zaak.

Van de beschikking tot samenvoeging en de beroepen is conform de artikelen 100 en 76 van de organieke wet op het Hof kennis gegeven bij op 5 september 1990 ter post aangetekende brieven, op 10 september 1990 aan de geadresseerden ter hand gesteld.

Het bij artikel 74 van de organieke wet op het Hof

voorgescreven bericht is in het Belgisch Staatsblad van 7 september 1990 bekendgemaakt.

De Executieve van de Duitstalige Gemeenschap heeft bij op 16 oktober 1990 ter post aangetekende brief een memorie ingediend.

De Ministerraad heeft een bij 22 oktober 1990 ter post aangetekende brief een memorie ingediend.

Afschriften van die memories zijn conform artikel 89 van de organieke wet overgezonden bij op 26 oktober 1990 ter post aangetekende brief, op 29 oktober 1990 aan de geadresseerden ter hand gesteld.

De Franse Gemeenschapsexecutieve heeft bij op 6 november 1990 ter post aangetekende brief een memorie van antwoord ingediend.

Bij beschikking van 28 november 1990 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen tot 8 juni 1991 verlengd.

Bij beschikking van 19 december 1990 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dagstelling bepaald op 17 januari 1991.

Van die beschikking is aan de partijen kennis gegeven, die, evenals hun advocaten, van de datum van de terechtzitting op de hoogte zijn gesteld bij op 24 december 1990 ter post aangetekende brieven, op 27 december 1990 aan de geadresseerden ter hand gesteld.

Bij beschikking van 16 januari 1991 is rechter P. MARTENS aangewezen als lid van de zetel ter

vervanging van rechter I. PETRY, die op 14 januari 1991 tot voorzitter van het Hof is gekozen.

Op de terechtzitting van 17 januari 1991 :

- zijn verschenen :
Mr. G. UYTTENDAELE, advocaat bij de balie te Brussel, loco Mr. P. LEGROS en M. UYTTENDAELE, advocaten bij dezelfde balie, voor de Franse Gemeenschapsexecutieve, Kunstlaan 19 AD, 1040 Brussel;
Mr. P. VAN ORSHOVEN, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Executieve, Jozef II-straat 30, 1040 Brussel;
Mr. E. MARISSENS, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
Mr. G. UYTTENDAELE, loco Mr. P. LEGROS, voormeld, voor de Executieve van de Duitstalige Gemeenschap, Klötzerbahn, 32, 4700 Eupen;
- hebben de rechters D. ANDRE en F. DEBAEDTS verslag uitgebracht;
- zijn voormelde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd conform de artikelen 62 en volgende van de bijzondere wet van 6 januari 1989 betreffende het gebruik van de talen voor het Arbitragehof.

III. IN RECHTE

- A.1. De Franse Gemeenschapsexecutieve, verzoekende partij in de zaak ingeschreven onder het nummer 195 van de rol van het Hof en de Vlaamse Executieve, verzoekende partij in de zaak ingeschreven onder het nummer 197 van de rol,

wijzen erop dat zij met toepassing van de artikelen 1, 2, 1° en 4, 2°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, beroep hebben ingesteld tot vernietiging van de artikelen 3, 10, tweede lid, en 11 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving. Een nieuwe termijn van zes maanden stond immers open ingevolge het arrest nr. 7/90 van 25 januari 1990 waarbij het Hof, in antwoord op een prejudiciële vraag, die bepalingen ongrondwettig heeft verklaard.

- A.2. In de verzochtschriften worden de consideransen 2.B.2. en 2.B.3. van voormeld arrest van 25 januari 1990 overgenomen en op ieder van de bestreden bepalingen van de wet van 30 juli 1979 toegepast.
- A.3. In haar memorie brengt de Executieve van de Duitstalige Gemeenschap het Hof ervan in kennis dat zij zich bij de argumentatie van het verzochtschrift tot vernietiging van de Franse Gemeenschapsexecutieve aansluit.
- A.4.a. In zijn memorie betoogt de Ministerraad dat in de consideransen van voormeld arrest van 25 januari 1990 in de wet van 30 juli 1979 een bevoegdheidsoverschrijding wordt vastgesteld, zonder dat evenwel wordt uitgemaakt of de Gemeenschappen krachtens artikel 59bis van de Grondwet, artikel 4, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en artikel 4, § 1, van de wet van 31 december 1983 dan wel krachtens artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 de bevoegdheid hebben verkregen om aan kandidaat-exploitanten van privé-radio- of televisiestations frequenties toe te kennen. In het eerste geval, vervolgt de Minister-

raad, zou de bevoegdheid om dergelijke frequenties toe te kennen voortvloeien uit het autonomiebeginsel en de volheid van de gemeenschapsbevoegdheid inzake radio-omroep, terwijl in het tweede geval het beheer van de frequenties in zijn geheel in beginsel een aan de Staat voorbehouden materie zou zijn gebleven, die nochtans impliciet en accessoir door de Gemeenschappen kan worden waargenomen in zoverre dat noodzakelijk zou blijken voor het uitoefenen van hun culturele bevoegdheden inzake radio en televisie.

- b. Nu volgens de Ministerraad door het voormelde arrest op de vraag niet werd ingegaan, houdt de Ministerraad het bij de tweede veronderstelling en wil hij bijgevolg de enige vraag aansnijden die volgens hem aan de orde blijft, te weten of artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ten deze van toepassing is.
- c. Allereerst is het beheer van de frequenties als geheel een residuaire bevoegdheid van de Staat gebleven. De argumentatie van de Ministerraad komt hierop neer, dat de in artikel 4 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 opgesomde culturele aangelegenheden helemaal niets hebben uit te staan met het terrein van de radioberichtgeving zoals die is geregeld bij de wet van 30 juli 1979. Dat voor het effectief functioneren van een radio- of televisiestation een frequentie ter beschikking moet worden gesteld, is een louter technisch gegeven, dat geen invloed heeft noch op de beslissing en de eventuele vergunning voor de oprichting van zulk een station, noch op de inhoud van de door dat station uit te zenden programma's.
- d. De Ministerraad betoogt voorts dat de voorwaarden

voor de toepasselijkheid van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, waardoor de Gemeenschappen gemachtigd zouden zijn om frequenties inzake radio en televisie toe te kennen, niet zijn vervuld. In de eerste plaats is volgens de Ministerraad sedert de invoering van de bijzondere wet van 1980 niet aangetoond dat de bevoegdheid inzake radio en televisie noodzakelijkerwijs ook inhoudt dat de frequenties voor de exploitatie van privé-radio- of televisiestations door de Gemeenschapsexecutieven worden toegekend. Thans kan trouwens een exploitatievergunning door de nationale minister enkel worden geweigerd om controleerbare technische redenen, die totaal niets met de culturele aangelegenheden hebben uit te staan. Voorts is de Ministerraad van oordeel dat, gelet op de aan de Staat voorbehouden bevoegdheid inzake beheer van de frequenties, een gedifferentieerde regeling van de aangelegenheid praktisch uitgesloten is : de toewijzing van frequenties dient te worden beheerd door één en dezelfde overheid die op internationaal vlak de algemene normen voor het beheer van de frequenties mee vaststelt. Ten slotte zou de toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 april 1980 in de ogen van de Ministerraad meer dan een marginale impact hebben op de onderhavige aangelegenheid, ten aanzien waarvan volgens de Ministerraad elke vorm van meervoudige, niet enkel concurrerende maar ook zogenaamd aanvullende, bevoegdheid kennelijk onwenselijk is.

De Ministerraad constateert ter afronding van zijn argumentatie dan ook dat geen van de aangevochten artikelen 3, 10 en 11 van de wet van 30 juli 1979 een bevoegdheidsoverschrijding inhoudt. Hij is van

oordeel dat de artikelen 3, § 1 en § 5, 10 en 11 van de wet van 30 juli 1979 in de praktijk aldus opgevat moeten worden dat inzake radio en televisie bij nationale ministeriële schriftelijke vergunning geen frequenties kunnen worden toegekend en de door de privé-radio- en televisiestations gebruikte apparatuur enkel aan nationale technische voorschriften kan worden onderworpen met voorafgaande totale inachtneming van de volle culturele autonomie van de Gemeenschappen. Luidens de eigen bewoordingen van de memorie, "De nationale minister die bevoegd is voor radioverbinding, wanneer hij weigert passende frequenties toe te kennen aan de exploitanten van dergelijke stations overschrijdt geen bevoegdheid, maar oefent enkel, in verband met een bereikt verzadigingspunt, met storingen veroorzakend materiaal of met beperkingen als gevolg van de internationale coördinatie -allemaal elementen die niet de geringste culturele weerslag hebben- een bij uitsluiting nationale technische bevoegdheid uit. Wanneer de wet aldus wordt geïnterpreteerd, blijkt zelfs de meest gedeeltelijke vernietiging op basis van artikel 8 van de organieke wet op het Arbitragehof overbodig.

Toch is het niet uitgesloten dat de Ministerraad omwille van de grootst mogelijke helderheid en de rechtszekerheid, overweegt eventueel aan het Parlement een aanpassing van de wet van 30 juli 1979 voor te leggen".

- A.5.a. In haar memorie van antwoord wijst de Franse Gemeenschapsexecutieve allereerst op wat volgens haar de principes zijn voor de interpretatie van het stelsel van bevoegdheidsverdeling over de gezamenlijke wetgevers. Hoewel dat stelsel op het eerste gezicht op het principe lijkt te berusten

van de exclusieve bevoegdheidstoewijzing, dient toch te worden erkend dat er een bevoegdheidsterrein bestaat dat enerzijds door de centrale overheid, anderzijds door de Gemeenschappen en Gewesten wordt bestreken. De Executieve citeert ter ondersteuning van die interpretatie uit de rechtspraak van het Arbitragehof, die volgens haar enkele in dat verband betekenisvolleaanwijzingen bevat. In al die arresten heeft het Hof

er zich van onthouden te refereren aan het in artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 neergelegde leerstuk van de impliciete bevoegdheden.

- b. Die interpretatieprincipes zijn door het Hof, aldus onderhavige memorie, toegepast in het arrest nr. 7/90 van 25 januari 1990. Het Hof overwoog immers dat de uitoefening door de centrale overheid van één van haar restbevoegdheden niet tot gevolg kan hebben dat afbreuk wordt gedaan aan de bevoegdheid van de Gemeenschappen inzake radio-omroep (2.B.3.). Die bevoegdheid impliceert echter het uitsluitende recht van de Gemeenschappen om "het beleid inzake privé-radio's" te bepalen en "machtigingen of erkenningen in deze toe te kennen". In tegenstelling tot wat de Ministerraad beweert, heeft het Hof artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 niet toegepast, maar overwoog het volgens de Franse Gemeenschapsexecutieve dat die bevoegdheden besloten liggen in de algemene bevoegdheden van de Gemeenschappen inzake radio-omroep. Opgevat als restaangelegenheden moeten die bevoegdheidstoewijzingen worden aangemerkt als tweedegraads "restaangelegenheden" -althans dat suggereert de onderhavige memorie- dat wil zeggen als aangelegenheden die, in zoverre zij betrekking hebben op de radio-omroep, niet onder de centrale overheid, maar onder de Gemeenschappen ressorteren.

- c. Dat de Ministerraad zich beroept op het feit dat de prerogatieven van de Gemeenschappen door de nationale overheid in de praktijk strikt worden gerespecteerd, draagt niets bij tot de discussie, aldus de Franse Gemeenschapsexecutieve, omdat een en ander niet zou beletten dat de centrale

overheid te allen tijde op de exclusieve bevoegdheden van de Gemeenschappen inbreuk kan maken.

- d. Ten slotte betoogt de Franse Gemeenschapsexecutieve dat de Ministerraad zichzelf tegenspreekt wanneer hij het Hof enerzijds ter overweging geeft de bestreden normen conform te interpreteren, en anderzijds opmerkt dat het niet ondenkbaar is dat, omwille van de grootst mogelijke helderheid en rechtszekerheid, de Ministerraad aan het Parlement een aanpassing van de wet van 30 juli 1979 voorlegt.

Ofwel, aldus de tegenpartij, zijn de aangevochten normen niet door bevoegdheidsoverschrijding aangetaast en kunnen zij conform worden geïnterpreteerd. Alsdan zou er geen reden zijn noch tot vernietiging van de aangevochten artikelen door het Arbitragehof, noch tot nieuwe wetgeving.

Ofwel, zoals het Hof in arrest nr. 7/90 opmerkte en de eerste verzoekende partij betoogt, zijn de aangevochten bepalingen zo geformuleerd dat zij inbreuken door de centrale overheid op de eigen bevoegdheden van de Gemeenschappen toestaan. In dat geval dienen de aangevochten bepalingen te worden vernietigd, zonder een hypothetische wijziging van de wet van 30 juli 1979 af te wachten.

De ontvankelijkheid

- B.1. Artikel 4 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof bepaalt : "Voor de Ministerraad of voor de Executieve van een

Gemeenschap of van een Gewest staat een nieuwe termijn van zes maanden open voor het instellen van een beroep tot vernietiging tegen een wet, een decreet of een in artikel 26bis van de Grondwet bedoelde regel wanneer :

- 1° (...)
- 2° het Hof, uitspraak doende op een prejudiciële vraag, verklaard heeft dat die wet, dat decreet of die in artikel 26bis van de Grondwet bedoelde regel een van de in artikel 1 bedoelde regels of artikelen van de Grondwet schendt. De termijn gaat in op de datum van de kennisgeving van het door het Hof gewezen arrest aan, al naar het geval, de Eerste Minister en aan de voorzitters van de Executieven;
- 3° (...)"

B.2. De respectievelijk door de Franse Gemeenschaps-executieve op 11 juni 1990, en door de Vlaamse Executieve op 19 juni 1990 ingestelde beroepen tot vernietiging van de artikelen 3, 10, tweede lid, en 11 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving, zijn ontvankelijk. Het Hof verklaarde die artikelen bevoegdheidsoverschrijdend in het arrest nr. 7/90 van 25 januari 1990, waarvan de Eerste Minister en de voorzitters van de Executieven op 30 januari 1990 in kennis zijn gesteld.

Ook het beroep van de Franse Gemeenschapsexecutieve in zoverre het de vernietiging vordert van artikel 338 van de programmawet van 22 december 1989 tot wijziging van artikel 11 van de wet van 30 juli 1979 is ontvankelijk; die vordering is immers binnen de termijn van artikel 3, § 1, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 ingesteld.

Ten gronde

B.3. Naar luid van artikel 59bis, § 2, van de Grondwet, regelen de Gemeenschapsraden, ieder wat hem betreft, bij decreet de culturele aangelegenheden.

Artikel 59ter van de Grondwet bepaalt hetzelfde voor de Raad van de Duitstalige Gemeenschap.

De materie "radio-omroep en televisie" is reeds bij de wet van 21 juli 1971 aan de Gemeenschappen -toen nog "Cultuurgemeenschappen"- overgedragen. Het Arbitragehof vermag dus alleszins de bestaanbaarheid van de wet van 30 juli 1979 met die bevoegdheidsbepalende regel te toetsen.

- B.4. Net als de wet van 21 juli 1971 geeft de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen in haar artikel 4 een opsomming van de culturele aangelegenheden die in artikel 59bis van de Grondwet worden bedoeld en vermeldt daarbij in 6° de radio-omroep en televisie, het uitzenden van mededelingen van de nationale regering uitgezonderd.

Artikel 4, 1°, van de wet van 31 december 1983 tot hervorming der instellingen bepaalt van zijn kant : "De culturele aangelegenheden bedoeld in artikel 59ter, § 2, 1°, van de Grondwet zijn deze vermeld in artikel 4 van de bijzondere wet".

- B.5. De voormelde bepalingen hebben de aangelegenheid van de radio-omroep en de televisie in haar geheel naar de Gemeenschappen overgeheveld, behoudens de door de bijzondere wetgever bepaalde uitzondering.

Niettemin, om de integratie van elk van de radio-elektrische golven in het geheel van die welke over het nationale grondgebied worden uitgezonden, mogelijk te maken en om wederzijdse storingen te vermijden, moet de nationale overheid instaan voor de algemene politie van de radio-elektrische

golven.

Deze opdracht omvat de bevoegdheid om de technische normen betreffende het toekennen van de frequenties en betreffende het vermogen van de zendtoestellen

uit te vaardigen die gemeenschappelijk moeten blijven voor het geheel van de radioberichtgeving, ongeacht hun bestemming, en de bevoegdheid een technische controle te organiseren en de bedoelde normen strafbaar te stellen.

De uitoefening van die bevoegdheid dient evenwel zo geregeld te worden dat zij geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van de Gemeenschappen aan wie - zoals hierboven is vastgesteld- de aangelegenheid van de radio-omroep in principe is toevertrouwd. Laatstgenoemde bevoegdheid omvat de bevoegdheid om met inachtneming van de nationale technische normen de technische aspecten te regelen die specifiek zijn voor de materie radio-omroep en de frequenties toe te wijzen. De Gemeenschappen passen alle technische normen, ook de nationale, toe bij de uitoefening van hun vergunnings- of erkenningsbevoegdheid.

Het staat aan de overheden die complementaire bevoegdheden uitoefenen te beoordelen of het opportuun is gebruik te maken van artikel 92bis van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen van 8 augustus 1980, gewijzigd op 8 augustus 1988, dat bepaalt : "De Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten kunnen samenwerkingsakkoorden sluiten die onder meer betrekking hebben op de gezamenlijke oprichting en het gezamenlijke beheer van gemeenschappelijke diensten en instellingen, op het gezamenlijk uitoefenen van eigen bevoegdheden, of op de gemeenschappelijke ontwikkeling van initiatieven".

Artikel 3 van de wet van 30 juli 1979

B.6. Artikel 3 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radio-berichtgeving bepaalt wat volgt :

"§ 1. Niemand mag in het Rijk noch aan boord van een zeeschip, een binnenschip, een luchtvaartuig of enige andere drager onderworpen aan het Belgisch recht, een zend- of ontvangtoestel voor radioverbinding houden, of een station of een net voor radioverbinding houden, of een station of een net voor radioverbinding aanleggen en doen werken zonder schriftelijke vergunning van de Minister. Deze vergunning is persoonlijk en kan worden ingetrokken.

§ 2. De Koning bepaalt de algemene regels inzake toekenning en intrekking van de in § 1 bedoelde vergunningen. Hij kan bepalen in welke gevallen die vergunningen niet vereist zijn.

§ 3. De Minister bepaalt de verplichtingen van de houders van een vergunning en de voorwaarden waaraan de toegelaten stations en netten voor radioverbinding moeten voldoen. Hij kan zijn bevoegdheid tot het verlenen en intrekken van vergunningen overdragen aan een ambtenaar van de Regie, hierna te noemen zijn gemachtigde.

§ 4. De in § 1 bedoelde vergunningen zijn niet vereist voor de openbare radio-oproepdiensten, noch voor de stations voor radioverbinding die voor militaire doeleinden of met het oog op de openbare veiligheid aangelegd en gebruikt worden door de diensten die onder de Minister van Landsverdediging ressorteren, door de Noord Atlantische Verdragsorganisatie en door de Geallieerde Strijdkrachten.

§ 5. Voor de private radio-omroepdiensten worden de in § 1 bedoelde vergunningen slechts afgeleverd na eensluidend advies van de Ministers tot wiens bevoegdheid de radio-omroep behoort, ieder voor wat hem betreft".

B.7. De wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving werd aangenomen op een tijdstip waarop de Gemeenschappen geen eigen Executieve hadden.

Zonder vooruit te lopen op het oordeel over de overeenstemming van artikel 3, § 5, van de wet van

30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving, met de bevoegdheidsbepalende regels, dienen de woorden "Minister die de radio-omroep onder hun bevoegdheid hebben", als volgt te worden gelezen : "Gemeenschapsexecutieven".

- B.8. Zelfs rekening houdend met die impliciete wijziging, stroken de bepalingen van artikel 3 niet met de regels die de onderscheiden bevoegdheid van de Staat en de Gemeenschappen vaststellen, zoals die hierboven zijn uitgelegd.

Volgens die interpretatie, en met inachtneming van de in B.5. aangeduide beperkingen, zijn de private radio's een aan de Gemeenschappen toegewezen aangelegenheid; het komt derhalve aan hen en niet aan de nationale overheid toe de vergunningen of erkenningen terzake te verlenen, behoudens de naleving door de Gemeenschappen van de nationale normen en de aan de nationale overheid toekomende bevoegdheid om de naleving te verzekeren van de technische normen die zij conform het in B.5. en B.6. gestelde heeft uitgevaardigd.

Artikel 3 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving schendt de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten in zoverre het de nationale overheid er op een onbegrensde wijze toe machtigt om de normen betreffende de uitzendingen van private radio's te bepalen, en diezelfde overheid aanwijst als de overheid die bevoegd is om de vergunningen tot exploitatie van dergelijke radio's te verlenen.

Artikel 10 van de wet van 30 juli 1979

- B.9. Artikel 10 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving bepaalt wat volgt :

"De Koning stelt de verordeningen van algemeen bestuur en de politieverordeningen betreffende de radioverbindingen alsook de verordeningen betreffende hun bescherming vast, inzonderheid de technische voorschriften waaraan de toestellen die radio-elektrische storingen kunnen verwekken, moeten voldoen.

De verordeningen van algemeen bestuur die de radio-omroep aanbelangen, worden getroffen op de voordracht van de Ministers tot wier bevoegdheid de radioverbindingen enerzijds en de radio-omroepdiensten van de betrokken gemeenschap anderzijds behoren".

Artikel 10 van de wet van 30 juli 1979, waarvan de twee leden onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden, schendt de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, in zoverre wegens het algemeen karakter van de aan de Koning verleende machtiging de nationale overheid de aangelegenheid van de radio-omroep vermag te regelen buiten haar bevoegdheid, conform hetgeen in overweging B.5. is omschreven.

Artikel 11 van de wet van 30 juli 1979

- B.10. Voordat het gewijzigd werd door artikel 338 van de programmawet van 22 december 1989 bepaalde artikel 11 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving :

"De Koning stelt het bedrag vast van de rechten

die moeten worden betaald door de aanvragers en titularissen van de in artikel 3, § 1, bedoelde vergunningen. Hij bepaalt de betalingsmodaliteiten van deze rechten".

Die bepaling hield een bevoegdheidsoverschrijding in, in de mate dat zij betrekking had op private radio-omroepdiensten.

Aangezien artikel 11 van de wet van 30 juli 1979 in zijn oorspronkelijke versie van kracht is geweest totdat het is gewijzigd, dient het te worden vernietigd.

B.11. Artikel 11 van de wet van 30 juli 1979, zoals gewijzigd bij artikel 338 van de programmawet van 22 december 1989, bepaalt :

"De Regie is bevoegd toezicht uit te oefenen op de toepassing van deze wet en van de ter uitvoering ervan getroffen besluiten.

De Koning stelt het bedrag vast van de rechten die aan de Regie moeten worden betaald door de aanvragers en titularissen van de vergunningen bedoeld in artikel 3, § 1, om de uitgaven te dekken die voortvloeien uit de controle over de naleving van hun verplichtingen en van de aan hun stations en netten voor radioverbinding opgelegde voorwaarden alsmede voor het te hunner beschikking stellen van één of meer frequenties en het recht deze te gebruiken.

Hij bepaalt de betalingsmodaliteiten van die rechten.

Dit artikel heeft uitwerking met ingang van 1 januari 1989."

De leden 2 en 3 van artikel 11 van de wet van 30 juli 1979, zoals gewijzigd bij artikel 338 van de programmawet van 22 december 1989, houden een bevoegdheidsoverschrijding in voor zover zij op de privé-radio-omroepdiensten zien.

OM DIE REDENEN,

HET HOF

verklaart het beroep ontvankelijk en gegrond
en vernietigt :

1. artikel 3 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving, in zoverre het de nationale overheid, zonder de in B.5. en B.8. aangegeven beperkingen in acht te nemen, ertoe machtigt om de normen betreffende de uitzendingen van private radio's bepalen, en het diezelfde overheid aanwijst als de overheid die bevoegd is om de vergunningen tot exploitatie van dergelijke radio's te verlenen;
2. artikel 10 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving, in zoverre het algemeen karakter van de in het eerste lid aan de Koning verleende machtiging de nationale overheid toestaat de aangelegenheid van de radio-omroep te regelen buiten de haar voorbehouden bevoegdheid, zoals die is omschreven in B.5.;
3. artikel 11 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving, voordat het werd gewijzigd bij artikel 338 van de programmawet van 22 december 1989, en lid 2 en 3 van artikel 11 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving zoals

gewijzigd bij artikel 338 van de programmawet van 22 december 1989, in de mate dat die bepalingen betrekking hebben op private radio-omroepdiensten.

Aldus uitgesproken in het Frans, het Nederlands en het Duits, conform artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof op de openbare terechtzitting van 7 februari 1991.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN DER ZWALMEN

I. PETRY